

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.024 van 31 januari 2002
in de zaak A. 108.648/XII-3240.**

In zake : Eric SCHAMP,
die woonplaats kiest bij
advocaten L. NEELS en Chr. LESAFFER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Uitbreidingsstraat 80

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGE en I. VOS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

tussenkommende partij :

Dirk BRANKAER,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Eric SCHAMP op 8 augustus 2001
heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het
koninklijk besluit van 31 mei 2001 waarbij Dirk BRANKAER wordt benoemd tot
burgemeester van de gemeente Overijse;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur D. MAREEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Chr. LESAFFER, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat I. VOS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaten W. BROOTHAERS en F. JUDO, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. MAREEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Dirk BRANKAER met een verzoekschrift van 4 september 2001 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat hij de begunstigde is van de bestreden beslissing; dat er reden is om op het verzoek in te gaan;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij de ontvankelijkheid van de vordering betwisten; dat een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheid zich slechts zouden opdringen indien aan de voorwaarden voor een schorsing is voldaan, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker drie middelen doet gelden; dat in een eerste middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd; dat verzoeker toelicht, ten eerste dat “het aangevochten besluit en de onderliggende adviezen niet, of alleszins onvoldoende, rekening hebben gehouden met het feit dat de thans benoemde burgemeester het voorwerp is van een gerechtelijk onderzoek m.b.t. feiten die zijn morele positie als burgemeester ernstig aantasten en, na veroordeling, aanleiding kunnen geven tot tuchtsancties en zelfs ontzetting uit zijn ambt”, ten tweede dat de provinciegouverneur ten onrechte meende dat de strafklacht geen bezwaar opleverde omdat zij verjaard zou zijn, ten derde dat de overheid geen rekening heeft gehouden met manifestaties tegen en bedreigingen aan verzoeker en zijn familie, en ten vierde dat “met betrekking tot de bestreden beslissing een klaarblijkelijke spoedprocedure [werd] gevolgd”;

Overwegende dat op 13 oktober 2000 een akte van voordracht van de tussenkomende partij als burgemeester van de gemeente Overijse bij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant wordt ingediend; dat op 22 december 2000 de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel aan de gouverneur ter kennis brengt dat er geen opsporings- of strafonderzoek bestaat tegen de tussenkomende partij; dat met brief van 9 mei 2001 de gouverneur aan de procureur-generaal mededeelt dat hem “ter ore” is gekomen dat “de heer Eric Schamp, een strafrechtelijke klacht lastens de heer Brankaer zou hebben neergelegd”, en vraagt “of dit inderdaad het geval is en of er een informatie- of onderzoeksprocedure ten laste van de voorgedragen kandidaat werd geopend”; dat de gouverneur op 14 mei 2001 de voordracht van de tussenkomende partij gunstig adviseert; dat de procureur-generaal op 23 mei 2001 aan de gouverneur schrijft “geen kennis [te hebben] van een strafrechtelijke klacht die door de h. SCHAMP zou zijn neergelegd tegen de h. BRANKAER”; dat de gouverneur op 29 mei 2001

een kopie van de brief toestuurt aan de minister van Binnenlandse Zaken; dat de Koning de tussenkomen de partij op 31 mei 2001 tot burgemeester benoemt;

Overwegende dat verzoeker op 21 maart 2001 bij de onderzoeks-rechter klacht met burgerlijke partijstelling heeft neergelegd wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse stukken, schending van de plicht tot registratie van de giften aan politieke partijen en schending van het jaarlijks toegelaten maximum van 20.000 frank per particulier als gift aan een politieke partij, lijst, kandidaat en politieke mandataris; dat de klacht niet tegen de tussenkomen de partij blijkt gericht, maar formeel alleen “[o]nbekenden” viseert; dat het, zoals ter terechtzitting is gebleken, om een doelbewuste keuze van verzoeker gaat; dat waar verzoeker dus geen strafklacht tegen de tussenkomen de partij had neergelegd, de procureur-generaal, door de gouverneur uitdrukkelijk gevraagd om een en ander na te trekken, zo een klacht dan ook bezwaarlijk kon traceren en bevestigen;

Overwegende dat in dit licht vooralsnog wordt aangenomen dat het besproken middel feitelijke grond mist in zoverre het ervan uitgaat dat de tussenkomen de partij het voorwerp van een strafklacht was; dat voorts de gouverneur bezwaarlijk onzorgvuldigheid kan worden verweten door geen rekening te hebben gehouden met een klacht tegen de tussenkomen de partij die niet blijkt te bestaan; dat hij integendeel, gelet op zijn verzoek aan de procureur-generaal om het opgevangen gerucht in verband met de klacht tegen de tussenkomen de partij te laten verifiëren, juist wel blijk van zorgvuldigheid lijkt te hebben gegeven;

Overwegende dat onduidelijk is waarom de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit had dienen rekening te houden met de manifestaties en bedreigingen tegen verzoeker en zijn familie; dat niet beweerd wordt noch blijkt dat de tussenkomen de partij daar mee te maken had; dat zij gedeeltelijk ook na de benoeming plaats hadden;

Overwegende dat ten slotte ook de grief met betrekking tot de “klaarblijkelijke spoedprocedure” niet ernstig lijkt; dat tenminste in de huidige stand van de procedure met de verwerende partij wordt vastgesteld dat ten tijde van de benoeming al bijna acht maanden sinds de gemeenteraadsverkiezing van 8 oktober 2000 waren verstreken en dat het “dan ook wenselijk” kon worden geacht “niet nog meer tijd te laten verloren gaan”;

Overwegende dat het eerste middel integraal niet ernstig is;

Overwegende dat volgens een tweede middel de motiveringsplicht geschonden werd doordat de benoemende overheid is voortgegaan op adviezen waarvan ze zeer goed wist dat ze juridisch en feitelijk niet meer adequaat waren en doordat ze geen eigen onderzoek heeft uitgevoerd “op basis waarvan zij eigen motieven kon ontwikkelen voor de benoeming”;

Overwegende dat het middel voort bouwt op de onwettigheid aangevoerd in het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel; dat die onderdelen niet ernstig zijn bevonden; dat uit de bespreking ervan volgt dat de adviezen van de provinciegouverneur en de procureur-generaal terecht geen rekening hebben gehouden met een klacht tegen de tussenkomende partij, die immers niet was ingediend; dat voorlopig dan ook niet blijkt dat de adviezen achterhaald of anderszins onjuist waren en aldus de benoeming van de tussenkomende partij hebben aangetast; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat een derde middel het verbod van willekeur geschonden noemt; dat wordt uiteengezet dat het aangevochten besluit “in groot ijltempo” is doorgevoerd, in tegenstelling tot “het tempo van doorvoering van alle andere besluiten van benoeming van burgemeesters”;

Overwegende dat hoger reeds werd geoordeeld dat er te dezen geen sprake lijkt van een onverantwoorde haast; dat verzoekers verwijzing naar “de andere benoemingsprocedures” waarin tegen de kandidaten een strafrechtelijk

onderzoek bestond voor feiten die vaak “veel lichter van aard waren, dan de feiten waarvoor een strafrechtelijk onderzoek gevoerd wordt tegen de kandidaat van aangevochten besluit”, niet tot een andere conclusie noopt; dat die andere benoemingsprocedures niet concreet worden aangewezen en overigens hoe dan ook geen nuttig vergelijkingspunt lijken te kunnen opleveren; dat te dezen immers aan de benoemende overheid niet is gebleken of moest gebleken zijn dat tegen de voorgedragen kandidaat een strafrechtelijk onderzoek liep; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat tenminste niet aan de eerste schorsingsvoorwaarde is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Dirk BRANKAER in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenendertig januari 2002, door :

de HH. J. LUST,

F. BONTINCK,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.